

въ прония тѣ били свободни, и общинитѣ имъ самосто-
ятелни и независими. Затова казаното за свободнитѣ
люде напълно важи и за тѣхъ. Прониарскитѣ люде били
свободни лица и се различавали отъ свободнитѣ себри
само по това, че се намирали подъ непосредствената
власть на прониаритѣ си, на които плащали частъ или
всички държавни данъци, съгласно съ съставения описъ
при отстъпването имъ въ прония. Въ чисто българскитѣ
правоисторични извори, съ които ние си служимъ, нѣма
извѣстия за количеството на данъцитѣ, които прониар-
скитѣ люде плащали на прониаритѣ си, нито пъкъ
за повиноститѣ, които били длъжни да изпълняватъ.
Но едва ли тѣ много ще да се различавали отъ ония,
които плащали и изпълнявали гръцкитѣ и сръбски про-
ниарски люде. Византийскитѣ императоръ Иванъ Пале-
ологъ съ хрисовула си (1428) потвърдилъ и далъ въ
прония на Георги Гемистъ село Вриси и околността
на градъ Фанаръ и му позволилъ да прибира въ своя
полза всички държавни данъци съ изключение на данъка
жълтицата¹²⁹. Деспотътъ пъкъ Димитъръ Палеологъ съ
аргировуль (1450) сжщо потвърдилъ градъ Фанаръ за
прония на Димитра, синъ на Георги Гемиста, а село
Вриси за прония на Андроника, другъ синъ на сжщия
Гемистъ, като и на двамата отдѣлно се признавало пра-
вото всѣки самостоятелно и независимо да владѣе и
управлява пронията си и да прибира отъ тѣхъ обик-
новенитѣ и опрѣдѣлени данъци, както му били прѣ-
дадени въ описа и споредъ измѣненята и увеличе-
ненята, които би станали въ бждеще¹³⁰. По силата на тѣзи
хрисовули братя Гемисти имали право слѣдъ смъртъта
на баща си да прибиратъ и данъка жълтица и всѣки

¹²⁹ Miclosich Fr. ct. Müller Jos. Acta et diplomata, III, 174—176.

¹³⁰ Ibid.

„ „ „ „ 225—227.